

[Niels Mørk.]

relsen, at de søfarende også skal ind under ordningen, således at de får mulighed for, hvad der ikke er tilfældet i dag, at oppebære dagpenge under sygdom og ulykke uden for landets grænser.

Med hensyn til forslaget om at lade arbejdsgiverne beregne og afholde dagpengehjælpen til de ansatte i en vis kortere periode kan en sådan ordning for mig at se få visse uheldige virkninger, selv om jeg blankt erkender, at der kan være kontrolmæssige og administrative fordele forbundet hermed. Jeg tænker på, at en sådan forpligtelse måske — jeg siger måske — kan bewirke, at visse arbejdsgivere bliver mere tilbøjelige til at afskedige lønmodtagere, der hyppigt har sygeperioder, specielt i perioder, hvor der ikke er fuld beskæftigelse. Derfor må vi vel nok indtil videre tage forbehold over for denne tanke.

Den foreslåede forhøjelse af dagpengesatserne fra de nuværende 80 pct. til 90 pct. af den mistede indtægt, dog højst 77 kr. pr. dag, betegner ministeren som en væsentlig forbedring. Sammenlignet med forholdene i dag kan jeg være enig med ministeren, men om ca. 3 år, når forhøjelserne skal træde i kraft, forekommer det mig ikke, at forhøjelsen vil være det helt store. Så vidt jeg kan regne det ud, vil det næppe give mere end $\frac{2}{3}$ dækning, i hvert fald for de faglærte arbejdere. Det ligger vel nok sådan, at det største problem foreligger for de lavestlønnede; det må efter vor opfattelse være sådan, at dagpengeydelsen må være så effektiv, at den pågældende kan klare sine udgifter med dagpengene alene, så der ikke skal rettes henvendelse andre steder. Formålet må være at gøre ydelserne så effektive, at folk ikke skal rette henvendelse flere steder for at nå til en nødvendig ydelse i en social nødsituation.

I vor særudtalelse i kommissionsbetænkningen siger vi bl. a., at der snarest må gennemføres fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under sygdom, ulykke og arbejdsløshed. I henhold hertil mener vi ikke, at de nuværende dagpengesatser kan stå urørte, indtil ministerens forslag træder i kraft i 1973. Jeg må her igen henvise til det af os fremsatte lovforslag af 28. oktober 1969. Jeg forstår, at ministeren ønsker karenstiden, ventetiden, nedsat, men ikke afskaffet i

denne omgang i hvert fald. Hvis ikke karenstiden afskaffes, vil skellet mellem befolkningsgrupperne i sygdomstilfælde stadig blive opretholdt og dækningsgraden selvfølgelig blive påvirket heraf i nedadgående retning. Når man allerede har afskaffet karenstiden inden for arbejdsløshedsforsikringen, mener vi, at det vil være rigtigt at gøre det samme også under sygdom og ulykke. I Sverige har man i flere år ydet dagpenge fra dagen efter sygdomstilfældets opståen.

I øvrigt kan jeg ikke anerkende, at der ikke skulle være økonomiske problemer for lønmodtagere også ved de kortere sygdomstilfælde. Som forholdene er i dag, vil medlemmer med gentagne korte sygdomsperioder få et betydeligt tab i indtægt på grund af karenstidsbestemmelserne. For en sygeperiode på indtil 3 uger vil en lønmodtager med en ugeløn på 700 kr. miste 1.290 kr., idet han kun vil få dagpenge for 2 uger, 810 kr. i stedet for de mistede 2.100 kr. Der er her tale om en dækning på kun 45 pct., som der endda skal svares skat af. I modsætning hertil er dagpengene som bekendt skattefrie såvel i Sverige som i Norge, hvilket sætter dækningsgraden meget væsentligt op specielt for de højere lønnede lønmodtagere.

Den 53. arbejdskonference i Genève har i 1969 vedtaget to konventioner om sygesikring, nr. 130 og nr. 134, hvori minimumstaksten for sygedagpenge fastsættes til $\frac{66}{3}$ pct., og hvorefter hjælpen skal ydes under hele sygeperioden. Vi ligger altså i dag væsentligt under disse bestemmelser, som ganske vist, det må jeg erkende, endnu ikke er ratificeret af det danske folketing.

Den foreslåede finansiering af reformen forekommer mig at have nogen slagside. Af den anslåede merudgift på 400 mill. kr. vil egetbidraget, altså den foreslåede halve procent af skalaandtægten, udgøre den væsentligste del, nemlig 240 mill. kr. Tilbage til arbejdsgiverne og staten skulle der blive 160 mill. kr.; i dag betaler arbejdsgiverne alene til ulykkesforsikringen ca. 90 mill. kr. årligt. Arbejdsgivernes bidrag til dagpengefonden er langt større end de 90 mill. kr.; statens udgift til dagpengefonden i dag er heller ikke helt ringe. Som ministeren selv siger, bærer arbejdsgiverne i en række lande og ikke mindst inden for fællesmarkedet en større andel af udgifterne til sygesikringen, end tilfældet er i Danmark. Så vidt jeg kan